



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně:

P. K.

bytem S.

zastoupena advokátkou Mgr. Petrou Krauss, LL.M.
se sídlem Praha 2, Šumavská 991/31

proti

žalovanému:

Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy
se sídlem Praha 1, Karmelitská 529/5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2018, č. j. MSMT-11606/2017-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí rektorky Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 19. 10. 2018, č. j. VŠE/5929/9202/2018. Uvedeným rozhodnutím byla podle § 89 odst. 3 zákona č. 111/1999 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, (dále jen „zákon o vysokých školách“) ve spojení s čl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

VI.1 Úmluvy o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu ze dne 11. 4. 1997 (dále jen „Lisabonská úmluva“) zamítnuta žádost žalobkyně o uznání zahraničního (ukrajinského) vysokoškolského vzdělání a kvalifikace „magistr“, získaného absolvováním zahraniční vysoké školy s názvem v anglickém jazyce „*Interregional Academy of Personal Management*“ sídlící v Kyjevě (dále jen „MAUP“).

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobkyně uvedla, že je absolventkou MAUP, tedy ukrajinské vysoké školy disponující čtvrtým, tj. nejvyšším stupněm akreditace. Vysokoškolské vzdělání poskytované MAUP je vzdělání ve smyslu Lisabonské úmluvy. Tvrdila, že získala řádnou vysokoškolskou kvalifikaci a že nebyla absolventkou Pražského evropského centra otevřené výuky (dále jen „OEAEF“). Tento subjekt pouze organizoval studium v České republice. Pravost a platnost diplomu žalobkyně o vysokoškolském vzdělání nebyla nikým zpochybněna.
3. Namítala, že z přezkoumání žádosti žalobkyně o uznání zahraničního vzdělání nevyplývá žádný podklad pro možnost zpochybnění studia žalobkyně. Tvrdila, že jediným zásadním kritériem při zjišťování hodnoty akademické akreditace za účelem rozhodnutí o jejím uznání jsou dle Lisabonské úmluvy dosažené znalosti a dovednosti, k jejichž přezkoumání v projednávaném případě nedošlo. Naopak organizace studia, kterou zkoumaly správní orgány, je dle žalobkyně pro posouzení věci nerozhodná, neboť ji žalobkyně nemohla ovlivnit.
4. K poukazu správních orgánů na vyjádření Národního informačního střediska Ukrajiny (dále jen „ENIC UKRAINE“) uvedla, že toto postrádá časové zařazení s ohledem na účinnost zákonné úpravy a dobu studia žalobkyně, dále konkrétní odkazy na právní úpravu a rovněž není ani zjevné, jaké podklady byly k vyjádření tomuto orgánu předloženy. Žalobkyně studovala v letech 2013 až 2015. Není tak zřejmé, proč byl v tomto případě použit ukrajinský zákon o vysokoškolském vzdělání č. 1556 ze dne 1. 7. 2014. Žalovaný se nezabýval otázkou přechodných ustanovení tohoto zákona v případě, že student začal studium ještě dle staré právní úpravy.
5. Dle žalobkyně správní orgány nepostupovaly v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), neboť je v souladu s veřejným zájmem, aby byly uznávány obsahově shodné studijní programy a bylo zabráněno znevýhodnění tuzemských studentů vůči studentům zahraničním. Žalobkyně předložila diplom, který je platný a pravý a byl v 63 případech prvostupňovým orgánem uznán. Není tedy žádný důvod, aby nebyl uznán žalobkyní.

III. Vyjádření k podané žalobě a související vyjádření

6. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
7. Uvedl, že žalobkyně sice disponuje formálním dokladem o absolvování vysokoškolského vzdělávání na zahraniční vysoké škole, avšak ze skutkových zjištění vyplývá, že fakticky vzdělávání na zahraniční vysoké škole neabsolvovala, zejména ne ve smyslu, jak jsou tyto pojmy zakotveny v dotčených právních předpisech, tedy zejména v Lisabonské úmluvě.
8. Dle žalovaného žalobkyně opřela svůj nárok o ryze formalistickou interpretaci Lisabonské úmluvy, podle kterého správnímu orgánu nepřísluší nic jiného, než konstatovat, že předložený doklad o zahraničním vysokoškolském vzdělání a kvalifikaci není falsem a byl

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vydán osobou k tomu oprávněnou dle zahraničních právních předpisů. Takový závěr je však s ohledem na skutková zjištění nepřijatelný.

9. Poskytovatelé zahraničního vysokoškolského vzdělání mohou na území ČR poskytovat vysokoškolské vzdělání za podmínek stanovených v § 93a zákona o vysokých školách. Skutkové okolnosti projednávané věci je nutné subsumovat pod § 93a odst. 3 a 4 zákona o vysokých školách. Ze spisového materiálu plyne, že zahraniční vysoké školy (MAUP) nebylo uděleno povolení ve smyslu § 93a odst. 3 zákona o vysokých školách a že tuzemští zprostředkovatelé se nepřihlásily k plnění informační povinnosti ve smyslu § 93a odst. 4 zákona o vysokých školách.
10. Konstatoval, že je v rozporu s veřejným zájmem, aby se správní orgán v dané věci opřel pouze o doklad o získání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, když v řízení vyšla najevo fakta, která jasně zdůvodňují závěr, že žalobkyně fakticky zahraniční vysokou školu neabsolvovala. K hlubšímu zkoumání skutkových okolností v daném případě správní orgán zavazuje i požadavek zjistit materiální pravdu ve smyslu § 3 správního řádu. Tento postup má oporu i v § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách.
11. Dále poukázal na čl. III.3 Lisabonské úmluvy s tím, že informace o kvalifikaci, které byly v řízení obstarány, jsou následující: Fakticky bylo vzdělávání uskutečňováno v ČR prostřednictvím tuzemského zprostředkovatele, v českém jazyce a za pomoci učebnic českých autorů. Pojmově tak žalobkyně nemůže být absolventkou zahraničního vysokoškolského programu poskytovaného zahraniční vysokou školou. Z tohoto důvodu měl žalovaný za to, že nárok žalobkyně nelze vůbec opřít o ustanovení Lisabonské úmluvy. Tyto závěry dle žalovaného nemůže nijak zvrátit ani doklad o zahraničním vysokoškolském vzdělání a kvalifikaci, který předložila žalobkyně.
12. Námitka, že by správní orgány zkoumáním organizace studia překročily rámec vymezený Lisabonskou úmluvou, je dle žalovaného lichá i z důvodu, že se správní orgány dozvěděly skutkové okolnosti o organizaci studia na zahraniční vysoké škole na základě realizace oprávnění, které jim propůjčuje čl. IX.2 bod 2 písm. c) Lisabonské úmluvy.
13. Dále uvedl, že vyjádření ENIC UKRAINE bylo vydáno subjektem, jehož zřízení předvídá Lisabonská úmluva. Působnost národních informačních středisek pro akademickou mobilitu a uznávání zakládá přímo Lisabonská úmluva v čl. IX. 2 písm. c), na základě něhož tato střediska poskytují rady nebo informace v záležitostech uznávání a hodnocení kvalifikací v souladu s vnitrostátními zákony a podzákonnými předpisy. S ohledem na skutečnost, že se jedná o expertní vyjádření nezainteresované strany, je jeho důkazní hodnota velmi vysoká a žalobkyně jej nijak relevantně nezpochybnila.
14. Námitku stran časové působnosti ukrajinského zákona o vysokoškolském vzdělávání č. 1556 ze dne 1. 7. 2014 považoval žalovaný za účelovou, neboť je v rozporu se skutkovými tvrzeními žalobkyně a s podklady ve správním spise. Žalobkyně v žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace ze dne 12. 1. 2016 uvedla v sekci II./B - Údaje o skutečné délce studia absolvovaného žadatelem na zahraniční vysoké škole/ v kolonce datum zahájení studia rok 2014, datum ukončení studia pak rok 2015. S tím koresponduje i časová datace uvedená na dodatku k vysokoškolskému diplomu, kde je uvedeno, že studium probíhalo v období od roku 2014 do roku 2015. Žalovaný v této souvislosti poukázal na čl. III. 3 bod 4 Lisabonské úmluvy, dle něhož odpovědnost za poskytnutí náležitých informací nese žadatel. Navíc sama zahraniční vysoká škola opírala

své právní závěry o zákon o vysokoškolském vzdělávání č. 1556 ze dne 1. 7. 2014 (viz dopisy č. 901 ze dne 28. 4. 2016 a č. 841 ze dne 22. 4. 2016).

15. V replice ze dne 22. 5. 2019 žalobkyně tvrdila, že ve správním spisu je založena pouze odpověď ENIC UKRAINE, nikoliv dotaz, který byl tomuto orgánu položen. V předmětném sdělení není navíc uvedeno, od kdy jsou předmětná ustanovení účinná a jaká obsahuje tento zákon přechodná ustanovení ohledně hraničních případů, kdy studenti začali studovat dávno před platností a účinností zákona. Při absenci těchto informací, není možné na tomto dokumentu stavět základ napadeného rozhodnutí.
16. Zopakovala, že platnost jejího diplomu nebyla nikým zpochybněna a není tak postaveno na jisto, že došlo k pochybení ze strany zahraniční vysoké školy. Pokud by k pochybení došlo, byly by diplomy označeny za neplatné. Tvrdila, že žalovaný nedisponuje oprávněním zpochybnit předmětný diplom.
17. Poukázala na skutečnost, že žalovaný argumentuje ustanoveními zákona o vysokých školách účinnými po 31. 8. 2016 (viz odkaz na § 93a odst. 3 a 4), tj. ustanoveními, která na předmětný spor nedopadají. Přechodná ustanovení novely č. 137/2016 Sb. stanovují lhůtu 13 měsíců, tj. do 1. 10. 2017, ke splnění zákonných povinností.
18. Konečně měla žalobkyně za to, že si žalovaný protiřečí, když uvedl, že žalobkyně pojmově nebyla absolventkou zahraniční vysoké školy, a poté uvádí, že subjektu zprostředkovávajícímu výuku chybělo pouze povolení.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. Při ústním jednání konaném dne 19. 7. 2021 účastníci řízení zopakovali svá tvrzení uvedená v žalobě, respektive ve vyjádření k podané žalobě a dále setrvali na svých procesních stanoviscích.
21. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách podkladem pro uznání je originál nebo úředně ověřená kopie diplomu, vysvědčení nebo obdobného dokladu vydaného zahraniční vysokou školou, případně originál nebo úředně ověřená kopie dodatku k diplomu a doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle tohoto zákona, a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí. V případě potřeby se připojí úředně ověřený překlad těchto dokladů.
 - Podle čl. I Lisabonské úmluvy se vysokoškolským vzděláním rozumí všechny typy studia nebo jeho části, přípravy nebo vědecké přípravy na vyšší než středoškolské úrovni, které jsou uznávány příslušnými orgány Strany za součást jejího vysokoškolského systému.
 - Podle čl. I Lisabonské úmluvy se vysokoškolským programem rozumí studium, které je uznané příslušným orgánem Strany za součást jejího vysokoškolského systému a jehož dokončení poskytuje studentovi vysokoškolskou kvalifikaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

- Podle čl. VI.1 Lisabonské úmluvy do té míry, že rozhodnutí o uznání je založeno na znalostech a dovednostech osvědčených vysokoškolskou kvalifikací, každá Strana uzná vysokoškolské kvalifikace přiznané v jiné Straně, ledaže by mohl být prokázán podstatný rozdíl mezi kvalifikací, o jejíž uznání je žádáno, a odpovídající kvalifikací ve Straně, ve které je o uznání žádáno.
 - Podle čl. IX bod 1 Lisabonské úmluvy uznávající potřebu relevantní, přesné a aktuální informace, každá Strana zřídí nebo podpoří národní informační středisko a oznámí jednomu z depozitářů jeho zřízení nebo jakékoliv změny na toto působící.
 - Podle čl. IX bodu 2 písm. c) Lisabonské úmluvy Národní informační středisko v každé Straně bude poskytovat radu nebo informace v záležitostech uznávání a hodnocení kvalifikací v souladu s vnitrostátními zákony a podzákonnými předpisy.
 - Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
22. Pro posouzení námitky žalobkyně, podle které měly správní orgány hodnotit pouze dosažené znalosti a vědomosti a nikoliv organizaci studia, soud považuje za rozhodné znění § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách. Toto ustanovení vymezuje podklady pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání. Ve smyslu § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách jsou nezbytnými podklady pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání 3 dokumenty, a to (1) originál nebo úředně ověřená kopie dodatku k diplomu vydaného zahraniční vysokou školou, dále (2) doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách, tj. podle § 44 a násl. tohoto zákona, a konečně (3) údaje o náplni vysokoškolského studia v zahraničí. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že správní orgán při posuzování žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace rozhoduje na základě údajů týkajících se oprávnění zahraniční instituce poskytovat vysokoškolské vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle § 44 a násl. zákona o vysokých školách. Smyslem tohoto požadavku je zajistit relativní rovnost mezi tuzemským a zahraničním vysokoškolským vzděláním. Má-li být zahraniční vysokoškolská kvalifikace postavena naroveň tuzemské, musí splňovat obdobné podmínky, např. musí být udělena vysokou školou, jež má daný studijní program akreditován, apod.
23. Tento závěr je dle náhledu soudu plně v souladu s Lisabonskou úmluvou, konkrétně s čl. VI.1 této úmluvy ve spojení s čl. I. této úmluvy. Čl. VI.1 Lisabonské úmluvy vymezuje základní podmínky uznávání vysokoškolských kvalifikací, přičemž připouští možnost neuznat zahraniční vysokoškolskou kvalifikaci za předpokladu podstatného rozdílu mezi kvalifikací, o jejíž uznání je žádáno, a odpovídající kvalifikací státu Lisabonské úmluvy, ve kterém je o uznání žádáno. Vysokoškolská kvalifikace je pak dle čl. I. Lisabonské úmluvy vázána na dokončení studia, které je uznané příslušným orgánem strany Lisabonské úmluvy za součást jejího vysokoškolského systému. Obdobným způsobem je následně v Lisabonské úmluvě definováno i vysokoškolské vzdělání.
24. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že správní orgány v projednávaném případě nepochybily, když posuzovaly soulad organizace zahraničního studia s ukrajinským právem. Posouzení souladu organizace zahraničního studia s ukrajinským právem bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nezbytným předpokladem pro řádné vyhodnocení kvality dosažené vysokoškolské kvalifikace v řízení o uznání této kvalifikace.

25. K tvrzení žalobkyně, že je absolventkou zahraniční vysoké školy, což žalobkyně ve správním řízení dokládala diplomem a jeho dodatkem, soud uvádí, že podle čl. I. Lisabonské úmluvy osvědčuje diplom úspěšné ukončení vysokoškolského programu. O osvědčení obecně platí presumpce správnosti, tzn. pokud není prokázán opak, platí, že obsah osvědčení odpovídá skutečnosti. V projednávaném případě však dle § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách a čl. VI. 1 Lisabonské úmluvy vyplývá, že k uznání nepostačuje pouze diplom vystavený zahraniční vysokou školou, ale je rovněž nezbytné, aby k osvědčovaným skutečnostem skutečně došlo, tj. aby žadatel úspěšně absolvoval akreditovaný studijní program.
26. V projednávaném případě správní orgány pojalý pochybnosti, zda žalobkyně absolvovala akreditovaný studijní program na MAUP. Tyto pochybnosti vyvstaly na základě předloženého diplomu a jeho dodatku a podané žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace ze dne 12. 1. 2016. Přestože žalobkyně předložila diplom a jeho dodatek vystavený zahraniční vysokou školou, v podané žádosti sdělila, že studium bylo uskutečňováno v českém jazyce. Tuto skutečnost pak dokládá personální obsazení OEAEP, které je tvořeno v převážné části českými lektory, a rovněž i sylabem absolvovaných předmětů, který se skládal z tematických plánů v českém jazyce a studijní literatury psané většinou v českém jazyce. Za účelem rozptýlení vzniklých pochybností správní orgán I. stupně navázal dne 8. 4. 2016 kontakt s ENIC UKRAINE. Součástí spisového materiálu předloženého žalovaným je pak průběžná komunikace mezi správním orgánem I. stupně a ENIC UKRAINE (v anglickém jazyce), konkrétně dotaz prvostupňového orgánu ze dne 8. 4. 2016, odpověď ENIC UKRAINE ze dne 15. 4. 2016, doplňující dotaz prvostupňového orgánu ze dne 28. 4. 2016 a odpověď ENIC UKRAINE ze dne 13. 5. 2016.
27. Z komunikace mezi prvostupňovým orgánem a ENIC UKRAINE vyplývá, že se prvostupňový správní orgán nejprve dotazoval, zda zprostředkování vysokoškolského vzdělání OEAEP představuje porušení ukrajinského práva. Na uvedené bylo ENIC UKRAINE sděleno, že dle práva Ukrajiny je vysoká škola povinna mít své zahraniční pobočky v licenci, kterou vydává Ministerstvo školství a vědy Ukrajiny. Zároveň ENIC UKRAINE doplnilo, že v daném případě tomu tak není, neboť MAUP má pouze smlouvu s OEAEP. Závěrem ENIC UKRAINE poznamenalo, že pokud jsou studijní programy zahraniční vysoké školy vyučovány pouze v českém jazyce, pak není takové vzdělání dle ukrajinského práva považováno za zákonné. Následně prvostupňový orgán zaslal ENIC UKRAINE dopis MAUP s žádostí o sdělení konkrétního znění zákona týkající se povinnosti vysoké školy mít zahraniční pobočku registrovanou v licenci. ENIC UKRAINE v odpovědi ze dne 13. 5. 2016 uvedlo, že tato povinnost plyne z oddílu VI., čl. 31 bodu 4 ve spojení s čl. 33 odst. 9 zákona o vysokoškolském vzdělání č. 1556. Zároveň ENIC UKRAINE uvedlo, že z hlediska ukrajinského práva OEAEP není pobočkou zahraniční vysoké školy. Rovněž dopisem ze dne 30. 3. 2017, č. 7/IC-M/TA-85, adresovaným přímo žalovanému ENIC UKRAINE sdělilo, že OEAEP není pobočkou MAUP.
28. Na základě shora uvedeného soud přisvědčil závěru žalovaného, že předložený diplom neprokazuje dosažení vysokoškolského vzdělání v akreditovaném studijním programu na zahraniční vysoké škole ve smyslu § 90 odst. 2 zákona o vysokých školách a čl. VI.1

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Lisabonské úmluvy. Studium zprostředkované OEAEP nelze kvalifikovat jako studium na zahraniční vysoké škole, neboť součástí licence MAUP, která je obsahem správního spisu předloženého žalovaným, není povolení udělené Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny ve prospěch pobočky OEAEP dle čl. 33 odst. 9 ukrajinského zákona o vysokoškolském vzdělání č. 1556. V případě žalobkyně se tak nejedná o zahraniční vysokoškolské vzdělání uskutečňované institucí oprávněnou poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách. Pravdivost diplomu včetně jeho dodatku tak byla v projednávaném případě jednoznačně vyvrácena.

29. Na výše uvedeném nic nemůže změnit obsah smlouvy o spolupráci při organizaci veřejného vzdělávání ze dne 31. 12. 2009 mezi MAUP a OEAEP, která v bodě 2. 2. 6 zakládá povinnost MAUP vydat ukrajinské diplomy absolventům OEAEP. Je tomu tak proto, že soukromoprávní ujednání nemůže vyloučit požadavek veřejného práva spočívající v povolení zprostředkování akreditovaného studijního programu skrze pobočku zahraniční vysoké školy sídlící v ČR.
30. Pro úplnost soud doplňuje, že ze shora uvedeného má za to, že vysokoškolské vzdělání poskytovala OEAEP, nikoli MAUP. Ostatně organizaci studia tuzemským subjektem považovala žalobkyně v podané žalobě za nespornou (viz strana 6 odst. 6 žaloby). Součinnost, kterou zahraniční vysoká škola v tomto procesu vykonávala, plynula ze smluvního závazku a neměla oporu v povolení, které je vyžadováno ukrajinským právním řádem. Akreditace byla udělena zahraniční vysoké škole, tj. pouze tato instituce byla oprávněna nabízet akreditovaný studijní program, a pokud MAUP chtěla toto oprávnění rozšířit na své zahraniční pobočky, byla povinna si obstarat povolení ukrajinského Ministerstva školství a vědy. K tomu však nedošlo.
31. S ohledem na shora uvedené považuje soud námitku žalobkyně o získání vysokoškolské kvalifikace na MAUP za lichou.
32. K námitkám žalobkyně zpochybňujícím sdělení ENIC UKRAINE soud uvádí, že má za to, že dotaz ENIC UKRAINE byl položen dostatečně konkrétně, neboť se týkal přímo MAUP a její spolupráce s OEAEP (viz výše), a že jej lze považovat za řádný podklad pro vydání napadeného rozhodnutí. Dále soud uvádí, že zjišťování účinnosti právní úpravy má smysl v případě, že v řízení vyvstane pochybnost ohledně platného práva. Tato pochybnost však v projednávaném případě dána nebyla. Žalobkyně v podaném odvolání, stejně jako v podané žalobě, neuvedla žádný konkrétní důvod (například s odkazem na nějaká přechodná ustanovení zákona), proč by v jejím případě neměl být ukrajinský zákon o vysokoškolském vzdělávání č. 1556 ze dne 1. 7. 2014 použit. Z žádosti o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace plyne, že žalobkyně studium zahájila v roce 2014 a ukončila v roce 2015. Výše uvedené je pak v souladu s dodatkem k diplomu. Ve správním spise tedy není žádný podklad pro tvrzení žalobkyně, že studium zahájila již v roce 2013. Navíc ENIC UKRAINE v odpovědi ze dne 13. 5. 2016 k dodatečné otázce správního orgánu týkající se rozhodného práva uvedlo, že jím je ukrajinský zákon o vysokoškolském vzdělání č. 1556. Ostatně podle tohoto zákona byla udělena i licence MAUP a na tento zákon rovněž odkazuje i sdělení rektora MAUP ze dne 28. 4. 2016, č. 901, které je obsahem spisového materiálu. Lze se tak oprávněně domnívat, že kdyby v právní úpravě vysokoškolského vzdělávání na Ukrajině došlo k zásadním změnám, které se snaží žalobkyně navodit, ENIC UKRAINE, případně rektor MAUP by na tyto změny ve svých sděleních poukázali, což neučinili.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

33. Za situace, kdy ENIC UKRAINE výslovně neuvedl, že je čl. 33 odst. 9 ukrajinského zákona o vysokoškolském vzdělání č. 1556, stanovující povinnost opatřit si povolení k provozování zahraniční pobočky, účinný pouze pro studium započaté v určitém okamžiku, nebylo povinností správního orgánu se účinností uvedeného zákona zabývat. Tento závěr je podpořen vysokou mírou věrohodnosti stanovisek národních informačních středisek, jejichž úkolem je právě poskytování informací v záležitostech uznávání a hodnocení kvalifikací v souladu s vnitrostátními zákony a podzákonnými předpisy dle čl. IX.2 bodu 1 a bodu 2 písm. c) Lisabonské úmluvy. Navíc žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by tvrzení ENIC UKRAINE byly způsobilé jakkoliv zpochybnit.
34. S ohledem na uvedené považuje soud námitky žalobkyně zpochybňující sdělení ENIC UKRAINE za nedůvodné.
35. Důvodnou neshledal soud ani námitku žalobkyně, podle které došlo k porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně porušení uvedeného ustanovení dovozovala ze sdělení prvostupňového orgánu ze dne 15. 3. 2018, č. j. VŠE/1584/9202/2018, ve kterém tento orgán sdělil právní zástupkyni žalobkyně podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, že eviduje osvědčení vydaná 63 absolventům MAUP. Zároveň však doplnil, že není schopen určit, kolik osob absolvovalo vzdělání MAUP prostřednictvím OEAEP, neboť tato okolnost není z předkládaných dokladů o vzdělání patrná. Poté, co se prvostupňový orgán dozvěděl, že někteří držitelé diplomu MAUP absolvovali studium prostřednictvím OEAEP, prvostupňový orgán začal tuto skutečnost prověřovat a neuznal žádný diplom, u kterého tato okolnost vyšla najevo.
36. S ohledem na uvedený dovětek prvostupňového orgánu má soud za to, že legitimní očekávání žalobkyně, které by směřovalo k vyhovění její žádosti o uznání zahraniční vysokoškolské kvalifikace na základě dřívější praxe správního orgánu, nemohlo být po právu založeno. Z poskytnuté odpovědi prvostupňového orgánu nelze nikterak vyvodit, že předmětných 63 osvědčení bylo vydáno studentům, kteří MAUP absolvovali prostřednictvím OEAEP. Obdobnost případů dle § 2 odst. 4 správního řádu tak nebyla žalobkyní doložena.
37. Nad shora uvedené soud doplňuje, že legitimní očekávání může založit výlučně postup správního orgánu, který je v souladu se zákonem a v jeho mezích. V projednávaném případě však soud dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily, když žádost žalobkyně zamítly. Případný opačný postup správního orgánu ve skutkově obdobném případě tak nemohl legitimní očekávání žalobkyně ani založit.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 19. července 2021

Milan Tauber v.r.
předseda senátu